

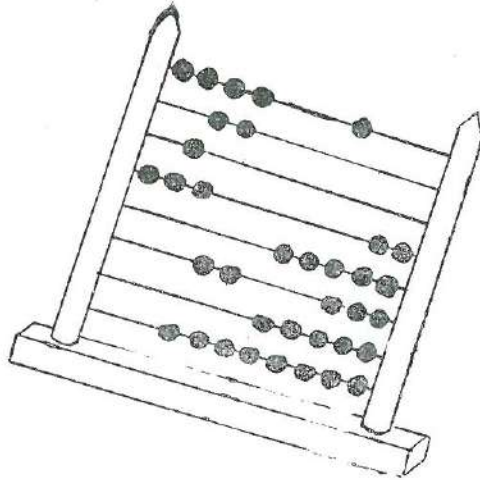
Hr. inv. D.T. 3.3.

**TEATRUL DE STAT
PIATRA NEAMȚ**

CAIET PROGRAM

Premiera **4** - a

STAGIUNEA 1961-1962

Scurt bilanț

Un bilanț al unei activități de câteva luni, este într-un anumit sens, prematur, și asta nu din cauza incertitudinilor oricărui început de drum, ci pentru că avem încă puține lucruri sub care să tragem linia și să facem adunarea.

Nu e mai puțin adevărat însă faptul că deși activitatea teatrului nostru înserie 4 premiere la secția proză și 2 concerte la secția orchestrei populare „Cernegura”, unele concluzii pot fi trase de pe acum.

Din cele 4 premiere pe care le-am dat, trei din ele au fost piese ale dramaturgiei noastre originale: „Băiatul din banca doua” de Al Popovici, o piesă adresată în special tineretului preșcolar. „Nota zero la purtare” de V. Stoenescu și O. Sava, ce abordează probleme ale tineretului studios, zăgrăvind perioada ce precedează reforma învățământului de la noi din țară și „Secunda 58”, de Dorel Dorian, lucrare ce tratează probleme de etică ale tinerilor de pe marile șantiere ale construcției socialismului. Cele patru premiere și cele două concerte au totalizat 173 spectacole și 51.563 spectatori.

Interpretind cifrele este evident că:

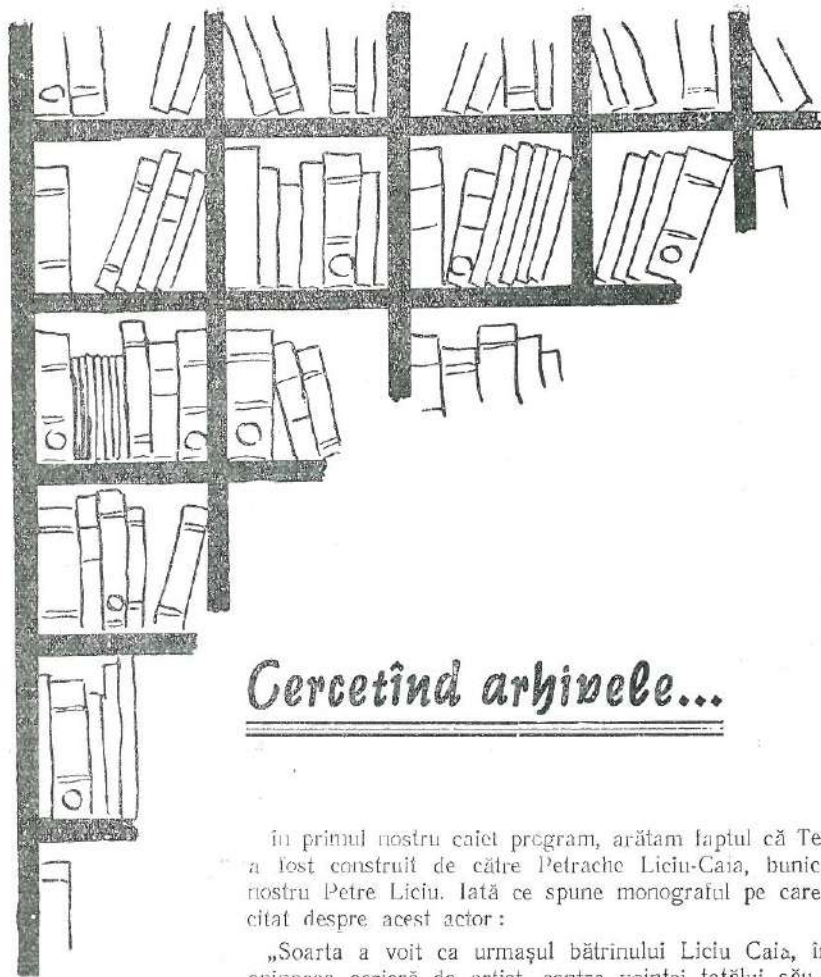
... Spectatorii noștri doresc să vadă pe scenă cit mai multe fapte ale vieții noastre de astăzi.

... publicul este receptiv la ideile dezbătute la înălțimea scenei contrazicând afirmația de ozecare circulație care spune că „la teatru nu vreau să gîndesc ci să mă dîstrez”

... începutul nostru de drum a fost bun

Acest drum trebuie continuat.

ION COMAN
Directorul teatrului

Cercetînd arhivele...

În primul nostru caiet program, arătăm faptul că Teatrul Roxa a fost construit de către Petrache Liciu-Caia, bunicul marelui nostru Petre Liciu. Iată ce spune monograful pe care l-am mai citat despre acest actor :

„Soarta a voit ca urmaşul bătrînului Liciu Caia, îmbrăţişînd spinoasa carieră de artist, contra voinţei tatălui său, Gheorghe Liciu, care-l destinase studiilor juridice, să ajungă marele artist dramatic ale cărui însuşiri şi strălucit talent, au ilustrat cîteva decenii teatrul românesc. Se poate spune deci, că destinul a hotărît ca, inspiraţia ziditorului primului teatru din oraşul nostru să capete o vie consacrare în persoana nepotului, îndrăgostitul pasionat al muzelor „Thalia şi Melpomena“.

La 1 aprilie 1962 se împlineşte 50 de ani de la moartea marelui nostru actor. Cităm din revista „Teatrul“ nr. 4 — 1957.

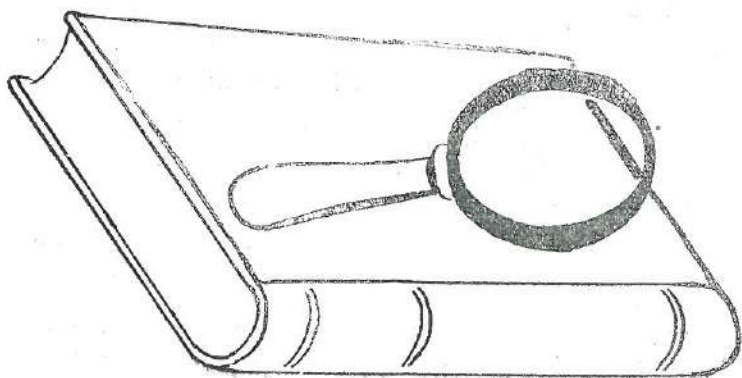
„Petre Gh. Liciu, una din cele mai proeminente figuri ale primei noastre scene de la începutul secolului al XX-lea s-a născut la Focşani, la 19 martie 1871, ca fiu al lui Gh. Liciu, consilier la înalta Curte de Casaţie şi al Elisabetei, născută Hociung. Studiile şi le-a făcut, pe rînd, în oraşul natal, apoi la liceul Naţional din Iaşi, urmînd cursurile Universităţii din Iaşi şi Bucureşti. La 13 ani îşi făcuse o scenă în curtea părintească de la Iaşi şi îşi compusese o trupă cu care juca mici comedii. Multi din colegii săi de atunci au devenit mai tîrziu actori : Staté Dragomir, Vlad Cuzinski, Penel, P. I. Sturza şi M. N. Belador. Pătrul cu studiile la Universitatea din Iaşi, s-a înscris la Cen-

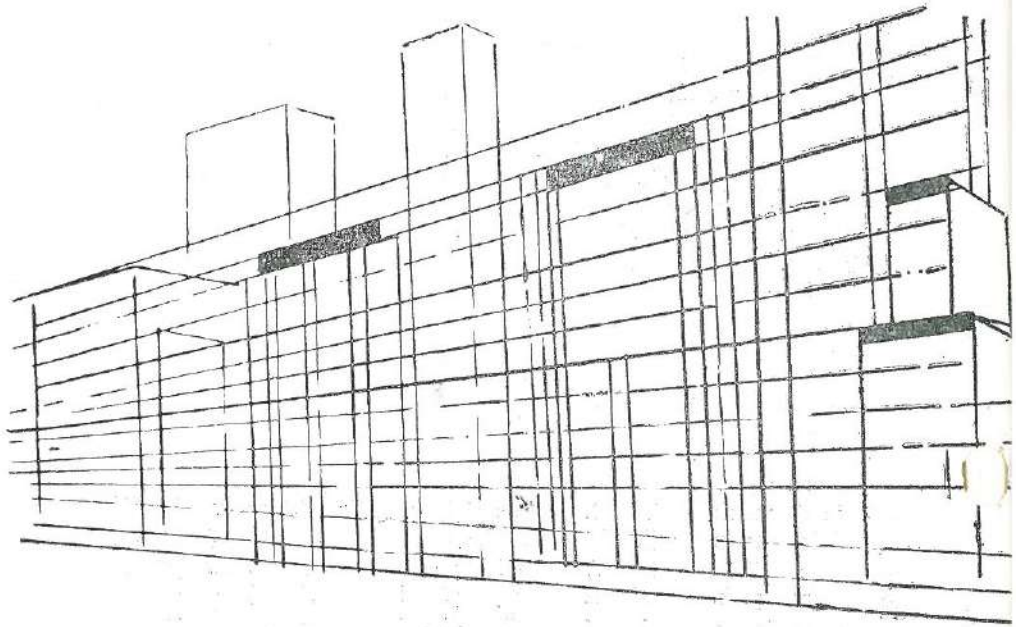
servator în clasa lui Mihail Galino, dar din pricina unui conflict familial își pierde anul. În 1890 vine la București, urmează cursurile Conservatorului, pe care le termină în 1893, având ca profesor pe Ștefan Velescu, timp în care a jucat la Teatrul Național ca elev onorific, iar din 1892, pe baza unui angajament cu contract. În 1893, pleacă la Paris cu o bursă din partea statului, de unde se reîntoarce în 1896 și debutează cu piesa lui Jules Lemaitre „Iertarea” alături de Aristizza Romanescu și Constanța Gănescu Demetriade. De la începutul carierei sale artistice, Petre Liciu se afirmă ca o mare personalitate, contribuind cu talentul și cultura sa, la dezvoltarea teatrului românesc. Comic și artist de compoziție de înaltă valoare. Petre Liciu a crăiat roluri devenite clasice în interpretarea sa: Isidor Lechat din „Banii”, Don Cesar din „Ruy Blas” Schylock din „Neguțătorul din Veneția” Hlestakov din „Revizorul” lui Gogol, Ștefănița Vodă din „Viforul” lui Delavrancea și alte nenumărate roluri dintr-un repertoriu foarte vast.

În decembrie 1906, C. I. Nottara și Petre Liciu părăsesc vremea Teatrul Național, alcătuindu-și o trupă independentă.

La sfârșitul anului 1907, Petre Liciu se reîntoarce la Teatrul Național, pe care nu-l mai părăsește pînă la sfârșitul vieții.

Moare la 1 aprilie 1912, în vîrstă de 41 ani.

Dimensiuni

Cocioabele proptite într-o coastă cu pălării verzui de șindrila năpădită de mușchi, și-au pierdut „pitorescul”. Omul nu mai vrea să pășească în locuință girbov: are nevoie de uși și de geamuri pe măsura lui.

Linile așternute pe cale și multiplicare la heliogaf au început să se înalțe în spațiu dind deoparte pianața și chirpicul de lut frământat cu paie. Fierul, betonul și cărămida eficientă iscind un cîntec cu armonie de volume se aliniază deoparte și de alta a magistralelor aerisite creind perspective vesele de cofeturi glazurate cu terasit.

In loc de becuri chioare, aripi de neon.

In loc de ulițe desfundate, străzi lagi asfaltate.

Privirea nu mai caută bordura trotuarelor ci se înalță curajos spre siluetele avîntate și optimiste.

Se crează noi proporții.

Și asta pentru că Omul și-a cîștigat adevărata sa dimensiune.

Cetățean al erei comunismului și locuitor al cosmosului, Omul nu mai poate fi măsurat în metri și centimetri și în ciuda plasmuirilor lumii capitaliste, despre omul mic și neajutorat, ca și Gorķi ne-am deprins să-i scriem numele cu majuscule pentru că așa e drept.

CRED IN TIME

COMEDIE LIRICĂ ÎN 3 ACTE
VADIM KOROSTILIOV

S.L.

CRED I

COMEDIE LIRICĂ ÎN 3 A

Traducere de HORIA DEI

Distribuția :

Vladimir ~ Radu Voicescu
Irina ~ Ileana Stana Ionescu
Serghei ~ Alexandru Lazăr
~ Dumitru Stoica

Regia artistică :

CORNEL TODEA
de la Studioul de Televiziune București

Decoruri și costume :

DAN NEMȚEANU
de la Teatrul de Comedie București

Peruci-machiaj :

ELISABETA POPA MIJEA

Ilustrația muzicală :

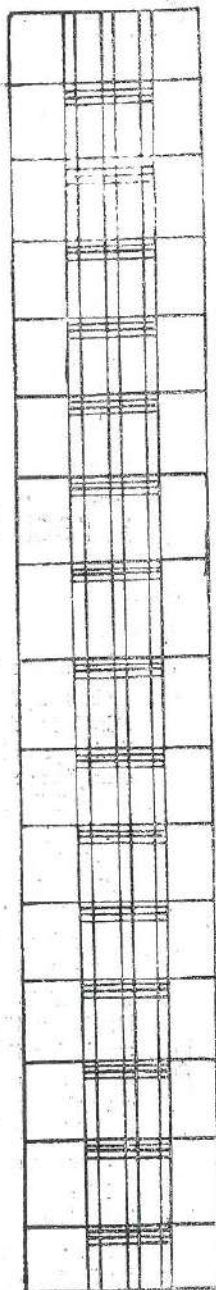
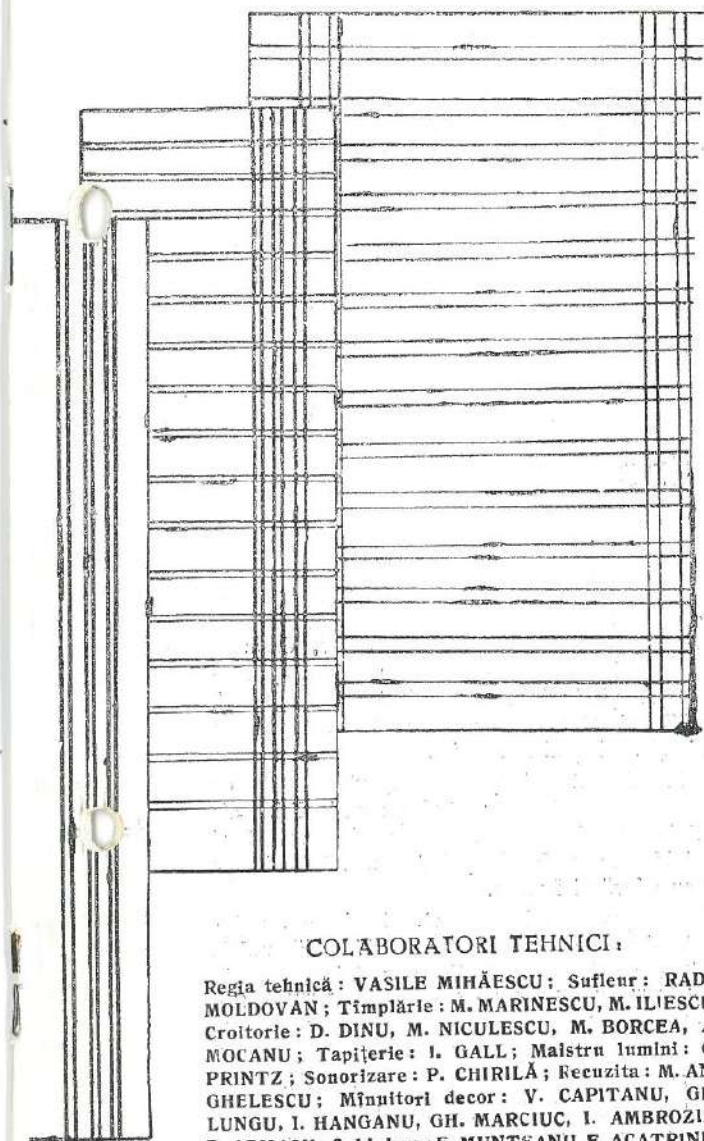
LUCIAN IONESCU

Șef producție : AL. C. HUSSAR

N TINE

TE DE V. KOROSTILIOV

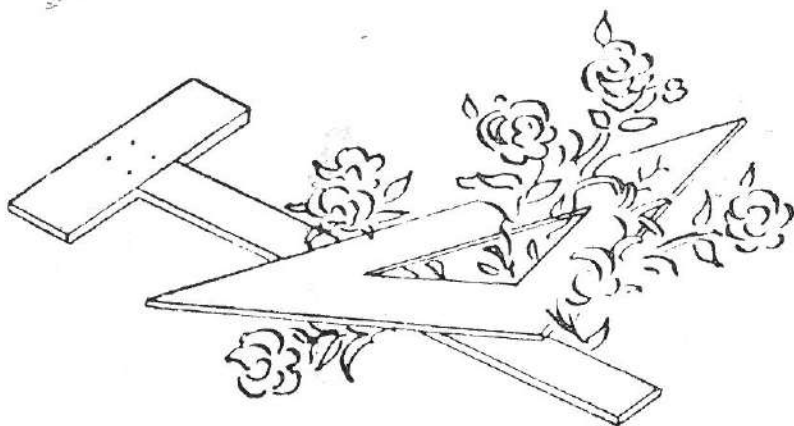
ANU și IRINA POPESCU

COLABORATORI TEHNICI:

Regia tehnică: VASILE MIHĂESCU; Suflent: RADA MOLDOVAN; Timplărie: M. MARINESCU, M. ILIESCU; Croitorie: D. DINU, M. NICULESCU, M. BORCEA, A. MOCANU; Tapițerie: I. GALL; Malstru lumini: O. PRINTZ; Sonorizare: P. CHIRILĂ; Recuzita: M. ANGHELESCU; Mănușorii decor: V. CAPITANU, GH. LUNGU, I. HANGANU, GH. MARCIUC, I. AMBROZIE, D. ARMAȘU; Cabiniere: E. MUNTEANU, E. ACATRINEI

Coordonator tehnic: FLORIN BURTEA

Cred în tine

„A fost odată“...

Cam așa ar trebui povestită piesa lui Korostiliov, deoarece „Cred în tine“ este un basm. Un basm desprins dintr-o realitate prozaică, cu întâmplări de fiecare zi, în care prințul, cenușăreasa și vrăjitorul sînt oameni ai zilelor noastre, cu preocupările, gîndurile și sentimentele noastre.

Povestea nu se încheie prin căsătoria prințului cu fata de împărat, ci abia începe, autorul desprinzînd sensurile lirice ale cotidianului, activitatea creatoare și încrederea în oameni și în viață, aducînd totdeauna undă de poezie autentică atît de necesară unui trai cu adevărat frumos.

„De la o nuntă — spune unul din eroii piesei — n-a început nici o poveste despre o iubire mare, neobișnuită, unică. După nuntă, prințesa se transformă din nou într-o cenușăreasă, iar tînărul și strălucitorul prinț într-un rege cicălitor. S-a făcut nunta, povestea s-a terminat. Ce urmează mai departe e treaba personală a celor doi soți. Iar zîna cea bună se ocupă de altă poveste, ca s-o ducă și pe aceasta la bun sfîrșit“.

S-ar părea că aceasta este situația din piesa lui Korostiliov.

Irina se transformă, sub ochii noștri într-o cenușăreasă ce se lamentează, alimentînd plictisul lui Vladimir.

Doar un vrăjitor mai poate salva căsnicia de la o pieire sigură și acest vrăjitor este cel mai bun prieten al lui Vladimir.

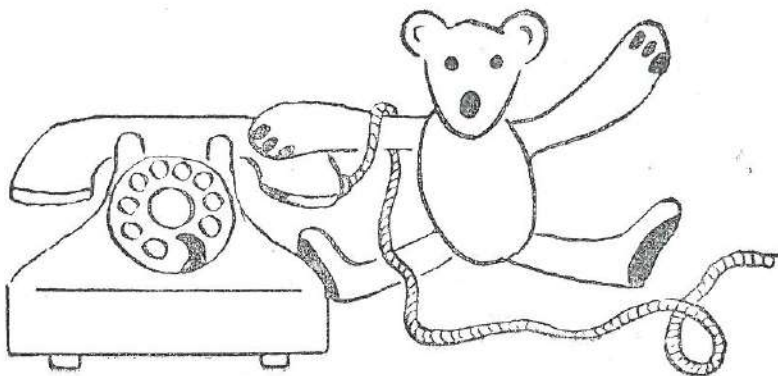
prozaicul contabil și meteorolog Serghei. Apariția lui este tonifiantă pentru Irina și admirația lui Serghei o transformă pe aceasta dintr-o cenușăreasă umilă, într-o adevărată prințesă mândră de frumusețea ei și conștientă de valoarea sa. Efectul descurajant al lipsei de încredere pe care i-o arată Vladimir este contracarat de încrederea lui Serghei în frumusețea și capacitatea creatoare a Irinei.

De aici provine și transformarea uimitoare, ca de basm a acestei femei, transformare ce o va face de nerecunoscut chiar în ochii soțului ei.

Adevărata frumusețe a omului nu este dată de o îmbinare matematică de volume și culori, nu constă numai în armonia trăsăturilor ci pornește de la frumusețea lui morală, omul fiind singurul responsabil în stabilirea propriei sale dimensiuni. Este fără îndoială una din ideile cele mai optimiste și mai generoase ale piesei. Cele două ipostaze ale Irinei (cenușăreasa și prințesa din basm) nu sînt altceva decît jocul psihologic al încrederii sau lipsei de încredere pe care îl are personajul în propria sa valoare.

Autorul demonstrează că basmul — chiar atunci cînd ajunge la nunta celor doi eroi, trebuie și poate să continue. Dar Korostiliov nu pledează pentru o evadare din realitate ci extrage sensurile poetice ale acestei realități. Adresînd un apel călduros fanteziei, autorul arată necesitatea visului înaripat, necesitatea visului izvorît din viață și care se vrea tradus din nou în viață.

Relatînd povestea unei căsnicii Korostiliov depășește problemele unei etici de familie, lucrarea sa constituind o pleoacă caldă în favoarea încrederii în om, în posibilitățile sale creatoare, în valorile intrinsece ale fiecărui individ, valori ce-l fac capabil să-și construiască o viață frumoasă și plină de sens.

Viata teatrală

Insemnări de spectator

E alit de greu ca în câteva cuvinte să exprimi tot ceea ce ai simțit și ai trăit câteva ore alături de Banu Mareș, de Domnica Rotaru, de Lupu Aman și de toți ceilalți eroi ai piesei.

I-am recunoscut pe fiecare dintre ei, sub chipul atitor constructori ai barajului de la Bicaz, ai uzinei de la Stejaru, ai Combinatului de la Săvinești, în decursul anilor de când profesez medicina. I-am cunoscut și le-am înțeles mai bine transformările. În câteva ore am străbătut evoluția lor din atîția ani.

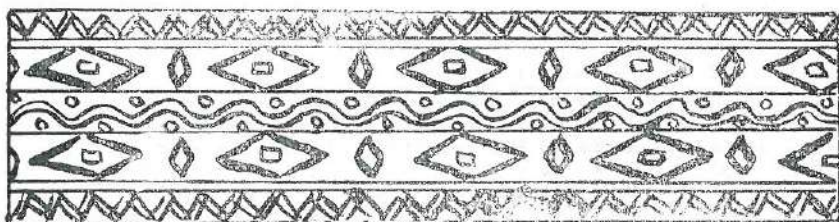
Mi-a plăcut inginerul Banu Mareș, mi-a plăcut tinăra Domnica Rotaru. Dar mi-a plăcut mai ales Lupu Aman, omul care trăind intens clipa prezentă alături de fiecare din cei incredințași grijii lui, nu uita în nici un moment să aibe ochii mari deschiși spre viitor.

Am regăsit în eroii piesei pe oamenii pe care i-am cunoscut și pe care i-am îndrăgît în acești din urmă ani și am fost emoționat.

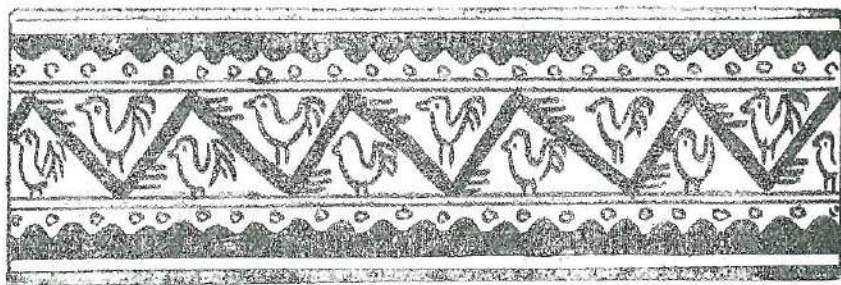
Dr. MARIUS MICȘA

Teatru de amatori

Cunoscând importanța mișcării artistice de amatori și rolul ei în educația oamenilor muncii, ne-am adresat tov. Berbec Ovidiu, directorul Casei raionale de cultură, pentru a ne spune câteva cuvinte asupra felului în care artiștii amatori satisfac cerințele mereu crescînde ale publicului spectator de la sate.

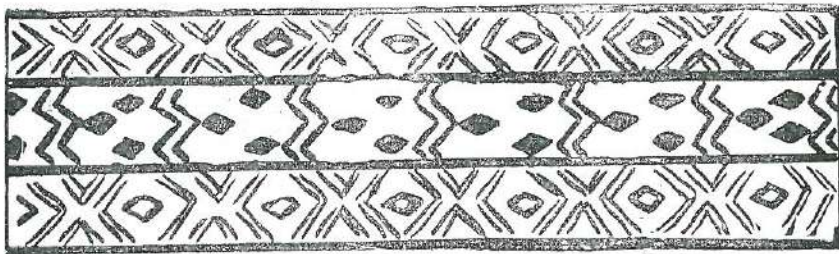
„În fiecare cămin cultural din satele de munte sau de șes, s-a împămîntenit obiceiul ca oamenii în ceasurile de răgaz să asculte și să vadă programe artistice care vorbesc despre viața lor. Formațiile corale, coregrafice, brigăzile artistice de agitație, echipele de teatru, soliștii vocali și instrumentiști, prin programele prezentate, aduc lucrări interesante, dezbate probleme ale realității imediate. Acesta este motivul pentru care an de an numărul spectatorilor crește, în mod simțitor. Numai în ultimul trimestru al anului trecut au participat la aceste spectacole peste 51.000 spectatori.

— Care este genul de manifestare artistică cel mai apreciat?

„În general orice manifestare artistică se bucură de o caldă apreciere. Fără îndoială însă că teatrul este cel mai gustat. În prezent sîntem în plină desfășurare a celui de-al III-lea Festival Bialal de Teatru I. L. Caragiale. S-au înscris la concurs un număr de 105 formații de teatru ale căminelor culturale, colțurilor roșii din gospodăriile agricole colective și ale caselor de citit. Numărul cititorilor și al recitatorilor artistici a trecut de nouă sute. Repertoriul echipelor de teatru e axat pe problemele satului. La șes, unde se duce o muncă intensă pen-

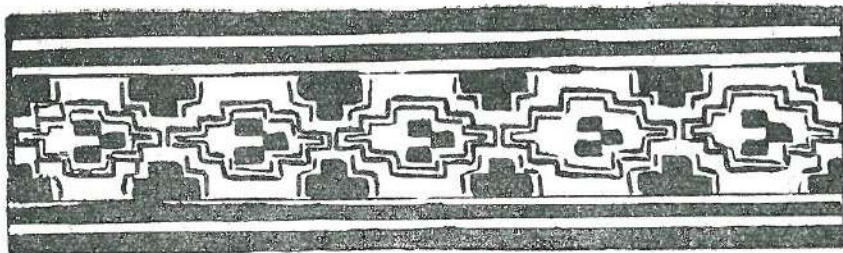
tru colectivizare, s-au înscris piese, ca: „Cel din urmă“, „Bucuroși de oaspeți“, „Logodna furtunoasă“ iar acolo unde sînt gospodării colective, pentru a ajuta la întărirea lor economico-organizatorică, colectivele dramatice au inclus în repertoriul lor piesele: „Rîsul pămîntului“, „Las că vine Nuță“, „Un iaz și o poveste de haz“, producții dramatice care militează pentru dezvoltarea gospodăriei și creșterea conștiinței de colectivist. În satele de munte se joacă „A furat-o pădurea“, „A doua linerețe“ și altele. Aceste piese contribuie din plin la lămurirea unor probleme ce stau în fața satelor noastre. Pentru cei mici cele 12 teatre de păpuși se înscriu în prezentul festival cu piese ca: „Fetița pădurarului“, „Ursuleții veseli“, „Vasilache și Marioara“, „Codițe vopsite“.

— Care este situația brigăzilor artistice de agitație?

„Avem un număr de 42 brigăzi artistice. Programele lor cuprind aspecte din viața zilnică. Fiecare gospodărie colectivă își are brigada sa în care sînt dezbătute problemele de fiecare zi.

Brigăzile din Șerbești, Dochia, Mărgineni, Soci, Hoișești, Girov, sînt adevărate oglinzi ale muncii și dezvoltării acestor gospodării colective. Brigada artistică de agitație din Negrești a luat premiul al III-lea la finalul celui de-al șaselea concurs Republican.

— Ne puteți spune ceva și despre formațiile de teatru frun-
tașe?

Cel de-al III-lea festival bienal I. L. Caragiale ne poate aduce surprize ca orice concurs. N-ași vrea să mă pronunț înainte de decernarea premiilor. Cel mai bine ar fi să le urăm tuturor, succes!

Ilustrații : ALEXANDRU LAZĂR

Bacău 2053-1962

Lei 2